

ΔΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Δ Α Ν Ι Η Λ

ΤΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΡΤΙΩΣ ΕΝ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ (1846-1929)

+
+
+
+
+
+
+ + + + + + + + + +
+
+
+
+
+
+
+
+
+
+ + +

ΑΘΗΝΑΙ 2000

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΑΝΙΗΛ

ΤΟΥ ΑΡΤΙΩΣ ΕΝ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Η μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ Δευτέρᾳ μετὰ τὴν Β΄ Κυριακὴν
τοῦ Ματθαίου, ἐν ἣ ἑτελεῖται ἡ Σύναξις Πάντων τῶν
Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ Μπούσια

ΕΝ Τῶ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἱστῶμεν
στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

" Κατέθελξας πόθῳ με, Χριστέ,
καὶ τῷ Σῶ ἠλλοίωσας
ἐνθέῳ ἔρωτι δοῦλόν σου
τὸν πολυτλήμονα",
γεγηθὼς κραυγάζων
τὰ τερπνὰ κατέλιπες
τοῦ βίου, Δανιὴλ ἀξιάγαστε,
καὶ ἐπωμάδιον
τὸν σταυρόν σου αἴρων ἤσκησας
ἐν τῷ Ἄθῳ
ἀρτίως ὡς ἄσαρκος.

Ποθῶν βιοτὴν μοναδικήν,
Δανιὴλ θεσπέσιε,
οἴκου σεμνοῦ καὶ πολύπαιδος
βλαστὲ θειότατε,
τῆς προσύλου πάσης
καὶ ματαίας σχέσεως
ἐκ τῶν ἐνιαυτῶν σῆς νεότητος
ὑπερεφρόνησας
καὶ Κυρίῳ εὐηρέστησας
νυχθημέροισιν
ἐν Ἄθῳ παλαίσμασιν.

Ἐπόλισας, μάκαρ Δανιήλ,
ένδοτέραν ἔρημον,
αὐχμῶσαν, ἄνυδρον, ἄνικμον
καὶ δυσπροσπέλαστον
τῶν ἐν μεσημβρίᾳ
παρυφῶν τοῦ Ἄθωνος
καὶ τῶν Κατουνακίων ἰσάγγελος
οἰκῆτωρ πέφηνας,
ἀσκητὰ πανιερώτατε,
ἀενάου
εὐχῆς ἐργστήριον.

Κατηύθυνας, πάτερ, ἀπλανῶς,
Δανιήλ, σοῖς γράμμασι
πρὸς ἐν Χριστῷ ὀλοκλήρωσιν
πιστῶν συστήματα
καὶ ποδηγετήσας
μοναζούσας ἄριστα
τῆς Τήνου καὶ Αἰγίνης πρὸς θέωσιν
φιλίᾳ κρείττονι
συνεδέθης τῷ θεόφρονι
Νεκταρίῳ
τῷ κλέει τῆς πίστεως.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὸν σπόρον τῆς μοναχικῆς βιοτῆς δεξάμενος ἐν Σμύρνη
ὡς γῆς ἀγαθῆ πλουσίους ἐν Ἄθωνι καρποῦς ἀρετῆς ἐξήνεγκας,
Δανιήλ, μονοτρόπων ἐγκαλλώπισμα·
τοῖς πάλαι γὰρ στοιχήσας ὀσίοις
θεοπρεπῶς ἐπολιτεύσω
καὶ σκεῦος εὐχρηστον γέγονας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος·
καὶ νῦν Χριστοῦ τὴν μεγαλοπρέπειαν θεώμενος ἐν τῇ ἄνω
πόλει
μὴ παύσῃ Αὐτοῦ δεόμενος ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου
καὶ σωτηρίας τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὅσιε Δανιήλ,
ὁ τῶν Κατουνακίων
τὴν ἔρημον οἰκῆσας,
ῥοαῖς αὐτὴν ἰδρώτων
σῶν θείων καθηγίασας.

Στίχος. Τίμιος ἔναντιον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἄστρον ἀρτιφανὲς
ἀμέμπτου πολιτείας,
ἀνέτειλας ἐν ἄθῳ
καὶ ἅπαντας ἀκτῖσι
σῶν ἀρετῶν ἐφώτισας.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἐνθεε Δανιήλ,
ὁ χάριτι τῆ θείᾳ
καὶ διακρίσει πάντας
πιστοῦς χειραγωγήσας,
ἀφθίτου δόξης ἔτυχες.

Δόξα. Τριαδικόν.

Σκέπε, Τριάς σεπτή,
τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας
ψυχῆς ἐν κατανύξει
καὶ Δανιήλ καμάτους
τοὺς ἱεροῦς γεραίροντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐφορε θαυμασιᾶ
τοῦ Ὁρους τοῦ Ἁγίου,
Κυρία Θεοτόκε,
ἐλέησον σοὺς δούλους
ἀεὶ σε μακαρίζοντας.

Νῦν ἀπολύεις...τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ
Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Απόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ "Μακάριος ἀνὴρ" , εἰς δὲ τὸ
"Κύριε ἐκέκραξα" ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Υπὲρ κηρίον καὶ μέλι,
σεπτέ, σὲ ἠδυναν

πατέρων θεοπνεύστων
αἱ σοφαὶ παραινέσεις,
αἱ ῥήσεις, νουθεσίαι καὶ διδαχαὶ
ἐκ νεότητος χρόνων σου

καὶ τὸ γλυκύτατον νέκταρ τῆς ἀρετῆς,
Δανιήλ, ἐν σοὶ ἀπέσταζον.

"Καλὸν ἐστὶν εἶναι ᾧδε"
ἡμᾶς ἀνέκραζες,
ὅτε τῆς Θεοτόκου
κατεσκήνωσας ὄρος
ἐφέσει ὀλοθύμῳ σοί, Δανιήλ,
νεαυγῆς ἄστρον χάριτος,
ἐπαγγελίας ὃ ἄλλην γῆν ἀληθῶς
ἐλογίζου θεοοίκητον.

Τὸν ἐραστὴν ἡσυχίας
καὶ ταπεινώσεως,
ὑπακοῆς τὸ βάθρον,
προσευχῆς τὸ ταμεῖον
καὶ σύνοικον ἀγνείας καὶ ἀρετῆς,
Δανιήλ, εὐφημήσωμεν,
ὥσπερ θεράποντα τίμιον τοῦ Χριστοῦ
καὶ ἀζύγων ὑποτύπωσιν.

Τὰς παρυφὰς τὰς πετρώδεις
τοῦ ὄρους Ἄθωνος
ἅς ὄχετοὶ δακρύων
καὶ ἰδρώτων ἀζύγων
πιαίνουσιν καὶ μύρον αἶ δαψιλῶς
ἀγιότητος χέουσι
σεπτὴν κονίστραν ἐπέλεξας, Δανιήλ,
τῆς ἀόκνου σου ἀσκήσεως.

Θλίψις μικρὰ δι' ἀγάπην
θεοῦ, ἐγίγνωσκες,
κρείσσων ἐστὶ μέγαλου,
Δανιήλ μάκαρ, ἔργου
ἀθλίπτως τελουμένου· ὅθεν σαρκὸς
τὰς κινήσεις κατέπαυσας
σκληραγωγίᾳ συντόνῳ καὶ διαρκεῖ
τοῦ θανάτου μνήμη, πάνσοφε.

Ὡς καθαρὸς τῇ καρδίᾳ
χάριν ἀπέιληφας
τὰς πλάνας διακρίνειν
πτερνιστοῦ τοῦ ἀρχαίου
καὶ πάντας κατευθύνειν πρὸς ἀτραποὺς,

Δανιήλ, τῆς θεώσεως
χειραγωγίᾳ τοῦς πόθῳ σῆ ἀπλανεῖ
καταφεύγοντας ἐκάστοτε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´

Ὡς ἀστὴρ νεοφανῆς ἀνέτειλε σήμερον τῆ Ἐκκλησίᾳ
ἢ φωτοφόρος μνήμη Δανιήλ, τοῦ νέου ὀσίου,
μοναστῶν καὶ μιγάδων τοῦ Ἄθω χορείας καταυγάζουσα·
οὔτος γὰρ ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως πυρσεύμασι
πρὸς ὕψος ἀρετῆς καὶ διακρίσεως ἤρθη
καὶ ψυχῶν οἰακοστροφὸς ἀπλανῆς ἐδείχθη
τῶν ποθουσῶν τὴν θέωσιν·
καὶ σὺν τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀθωνίταις πατράσιν
ἀγαλλόμενος ἐν πόλῳ δόξης
ὡς αὐτῶν μιμητῆς καὶ ὁμότροπος
Χριστῷ ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
Παρθένε,...

**Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.**

**Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. α´ 1 - 8)**

Ἀγαπήσατε δικαιοσύνην οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε
περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας
ζητήσατε αὐτόν· ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν,
ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ
λοιγισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις
ἐλέγχει τοῦς ἄφρονας. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ
εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι καταχρέῳ
ἁμαρτίας· ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείαςφεύξεται δόλον καὶ
ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται
ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλῶνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφία καὶ οὐκ
ἀθώσσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ
μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ
τῆς γλώσσης ἀκουστής· ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν
οἰκουμένην καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ
τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ
αὐτόν ἐλέγχουσα ἡ δίκη.

**Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. γ´ 1 - 9)**

Δικαίων ψυχὰὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ

έλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθηρὸς ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

**Σοφίας Σειρὰχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. δ' 1 - 10)**

Τέκνον, τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ μὴ ἀποστερήσης καὶ μὴ παρελκύσης ὀφθαλμοὺς ἐπιδεεεῖς. Ψυχὴν πεινώσαν μὴ λυπήσης καὶ μὴ παροργίσης ἄνδρα ἐν ἀπορίᾳ αὐτοῦ. Καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξης καὶ μὴ παρελκύσης δόσιν προσδεομένου. Ἰκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου καὶ μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ πτωχοῦ. Ἀπὸ δεομένου μὴ ἀποστρέψης ὀφθαλμόν καὶ μὴ δῶς τόπον ἀνθρώπῳ καταράσασθαί σε· καταρωμένου γὰρ σε ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ ἐπακούσεται ὁ ποιήσας αὐτόν. Προσφιλῆ συναγωγὴν σεαυτὸν ποίει καὶ μεγιστᾶνι ταπείνου τὴν κεφαλὴν σου. Κλῖνον πτωχῷ τὸ οὖς σου καὶ ἀποκερίθητι αὐτῷ εἰρηνικᾶ ἐν πραύτητι. Ἐξελοῦ ἀδικούμενον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος καὶ μὴ ὀλιγοψυχῆσης ἐν τῷ κρίνειν σε. Γίνου ὀρφανοῖς ὡς πατὴρ καὶ ἀντὶ ἀνδρὸς τῆ μητρὶ αὐτῶν· καὶ ἔση ὡς υἱὸς Ὑψίστου καὶ ἀγαπήσει σε μᾶλλον ἢ μήτηρ σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

**Ἰδιόμελα
Ἦχος α'.**

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ Κατουνακίων ἢ περίχωρος
καὶ σκίρτα ὁ Ἀγιώνυμος Ἄθως
Δανιὴλ τοῦ ὀσίου τελοῦσα ἐν ἄσμασι τὴν ἐτησίαν μνήμην·
ὑπερφυῶς γὰρ οὗτος ἀσκήσας
καὶ τῆς ἀρετῆς ὀφθεῖς σύννοικος
θεοπρεπῶς ἐδοξάσθη καὶ Ἀγγέλων συνόμιλος γέγονε·
καὶ νῦν τῆς μελλούσης ἀπολαύων μακαριότητος
θεὸν δυσωπεῖ τὸν εὐίλατον Κύριον
συναριθμῆσαι ἡμᾶς Ἀγίοις
τοὺς αὐτοῦ τὰ σκάμματα μέλλοντας.

Ἦχος β'.

Ἐκ παιδὸς ἀγαπήσας τὸν Θεάνθρωπον Κύριον
καὶ Αὐτοῦ τὰ ἐντάλματα ποθήσας τηρῆσαι
ὑπερόπτης φθαρτῶν ἀπάντων, Δανιήλ, πέφηνας·
σὺ γὰρ αἴρων ἐπωμάδιον τὸν ἐλαφρὺν τοῦ Σωτῆρος ζυγὸν
πρὸς ἀσκητικούς ἐχώρησας ἀγῶνας
καὶ τὸν νοῦν σου ἀνέτεινας πρὸς τὰ αἴδια καὶ μένοντα·
αὐτῶν οὖν κατατρυφῶν νῦν ἐν οὐρανίοις λειμῶσι
πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι
τῆς ἐν πόλῳ μακαριότητος.

Ἦχος γ´.

Τὸν μὴ ἐπιλανθανόμενον τῆς φιλοξενίας κατὰ τὸ Παύλειον
ῥῆμα
καὶ ἑαυτὸν ἀναλώσαντα
ταῖς γραπταῖς πρὸς τοὺς πιστοὺς νουθεσίαις,
νέον Ἀθωνίτην πατέρα, Δανιήλ τὸν πάνσοφον, ἐγκωμιάσωμεν·
οὗτος γὰρ ὀλοθύμῳς προσκολληθεὶς τῷ Κυρίῳ
καὶ τῆς πρακτικῆς ἀγάπης πρὸς Θεὸν καὶ τὸν ἔγγιστα
ὀφθεῖς ἐνδιαίτημα,
μοναστῶν ὑποτύπωσις καὶ κανὼν καὶ ὑπόδειγμα ὦφθη ἀρτίως
ἐν ταῖς μεσημβριναῖς ὑπωρείαις τοῦ Ἀθωνος·
ὄθεν πάντες θαυμάζοντες τὴν αὐτοῦ θεοφιλῆ πολιτείαν
καὶ ὡς κοινωνὸν τῆς δόξης Κυρίου γεραίροντες
τὰς αὐτοῦ θεοπειθεῖς ἰκεσίας ἐκδεχόμεθα πρὸς βίον
κρείττονα.

Ἦχος δ´.

Θεοφιλεῖ ἀγωγῆ καὶ ἀσκήσει τοῖς πάλαι ἀμιλληθεὶς ὁσίοις
τῶν Ἰσων βραβείων ἐκείνοις μετέσχες, Δανιήλ θεοφόρε,
τελέσας ἐν Ἀθῶνι τὸν ἀγῶνά σου·
ὑψοποιῶ γὰρ ταπεινώσει καὶ ἡσυχίᾳ τελείᾳ σὸν βίον ἀνύσας
τῷ σῶ ποθουμένῳ ὑπήντησας Νυμφίῳ
καὶ τῆς Ἀγγέλων χαρᾶς ἠξιώθης ὡς ἰσάγγελος·
καὶ νῦν Ἀθωνιτῶν ὁσίων συνῶν τοῖς δήμοις
καὶ μακαρίας ἐμφορούμενος ἀγαλλιάσεως
πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως λύτρωσαι
τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Νεκταρίου τοῦ νεοφανοῦς ὁσίου φίλε καὶ ὁμότροπε,
ὁ τῶν Κατουνακίων τὰς πετρώδεις ὑπωρείας τοῦ Ἀθωνος
λειμῶνα δείξας τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος
ἀσκητικοῖς, Δανιήλ, παλαίσμασιν ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν·
καὶ νῦν ἐπάθλων ἀξιωθεὶς οὐρανίων
ἀγιάσματος πηγὴν ἡμῖν κατέλιπες

τὴν θήκην τῶν τιμίων λειψάνων σου·
καὶ πρεσβευτῆς θερμότητος ἡμῶν γέγονας πρὸς Κύριον
τῶν τιμώντων ἐν ἄσμασι τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου
φύλαττε,

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, στρουθίον ἐρημικόν,
ὁ ὑψιπέτης ἀετὸς τῆς ἀσκήσεως,
ὁ πήξας τὴν καλιάν σου
καμάτων ὑπερφυῶν
ἐν Κατουνακίοις,
πάτερ ὅσιε·
ἀκάματε μέλισσα
ἀρετῆς ἢ παράγουσα
μέλι ἐκ πέτρας,
Δανιήλ μάκαρ, ἡδιστον
διακρίσει σου
καὶ σοφίᾳ ἐνθέῳ σου
πάντας πιστοὺς καθήδυνας
θερμῶς προσιόντας σοι,
ῶν καὶ ἰθύντωρ ἐγένου
πρὸς σωτηρίαν ἀλάνθαστος·
Χριστὸν οὖν δυσώπει
παρασχεῖν τοῖς σὲ τιμῶσι
τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ ὑπερόπτης φθαριῶν
καὶ πάσης σχέσεως ῥεούσης, ἰσαγγελε,
ὁ τρίβοις ἀκολουθῆσαι
μοναδικῆς βιοτῆς,
Δανιήλ, ποθήσας
ἐκ νεότητος·
βλαστὲ Σμύρνης ἐνδοξε,
ἐπινεύσει τῆς χάριτος
λαβῶν μητρός σου
τὴν εὐχὴν ἀνεχώρησας
ἐκ τοῦ οἴκου σου
καὶ χοροῖς προσεχώρησας
ἐπιζητούντων θέωσιν
ἀζύγων, μακάριε,
οὐσπερ ἠγλάϊσας ἄρτι
ἀσκητικοῖς σου παλαίσμασιν
εὐχῆ, ταπεινώσει

καὶ ὑπακοῆ ἀφάτῳ
ἐν ὄρει Ἄθωνος.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὁ ἐν Χριστῷ ἀληθῶς
τοῦ Νεκταρίου τοῦ σεπτοῦ φίλος γνήσιος,
τῆς Τήνου καὶ τῆς Αἰγίνης
μοναζουσῶν ἰθυστήρ
δι' ἐγγράφου λόγου
πρὸς τελείωσιν·
ὡς σκεῦος γὰρ Πνεύματος
διαυγῆς χάριν εἴληφας
ἐκ τοῦ μακρόθεν
ἐπιλύειν προβλήματα
καὶ πρὸς θέωσιν
ὀδηγεῖν τοὺς προστρέχοντας
ταῖς θεαῖς νουθεσίαις σου,
πανσόφοις διδάγμασι
καὶ φιλοθέῳ σου γνώμῃ,
ἐρημιτῶν ὁμοδίαιτε
τῶν πάλαι, ὁ ἄρτι,
Δανιήλ, εὐαρεστήσας
Χριστῷ ἀσκήσεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Προσευχῆς καὶ νήψεως ἀρχέτυπον,
οἰκείῳ σου παραδείγματι ἀπλανῶς ἴθυνας πρὸς τελείωσιν
ἀσκητῶν καὶ εὐσεβούντων συστήματα,
Δανιήλ, πνευματέμφορε ὄσιε·
θεοσδότων γὰρ δωρεῶν τὸ πλήρωμα δεξάμενος
καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὡς ἰστὸν ἀράχνης λύσας τὰ μηχανήματα
θεῷ καὶ ἀνθρώποις εὐηρέστησας
ἀσκήσει καὶ νουθεσίαις σου·
μὴ παύσῃ οὖν τὸν σὲ ἀρτίως δοξάσαντα Κύριον
ἡμῖν ἰλεούμενος τοῖς πόθῳ ἀνευφημοῦσι
τὰ λαμπρά σου ἐν Ἄθωνι παλαιίσματα
πρὸς σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξαι.....

Νῦν ἀπολύεις....τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Μετελθὼν πολιτείαν σεμνὴν ἐν Ἄθωνι,
Κατουνακίων κοσμητορ,
θεοειδὲς Δανιήλ,
τὸ ἐκ πέτρας μέλι ἡδιστον παρήγαγες

τῆς ψυχοτρόφου ἀρετῆς
ὡσπερ μέλισσα, σοφέ,
ἀκάματος· ὄθεν πάντες
τῶν σῶν χαρίτων τρυγῶντες
ἀπεκδεχόμεθα σὴν εὐνοίαν.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος....

Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

**Μετὰ τὸν Εξάψαλμον τὸ Απολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ
Ἐσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.**

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἀγκάλας πατρικᾶς, Δανιήλ, διανοίγων
τοῖς σπεύδουσι ταῖς σαῖς
πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις
σπουδαίως ἀνέπαυσας
καὶ πρὸς δρόμον κατηύθυνας
ἐπιγνώσεως
καὶ σωστικῆς μετανοίας,
θεοφώτιστε,
τοὺς δαπανῶντας ἀσώτως
τὸν βίον τὸν βρότειον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υψόθεν ἀκλινῶς,
Θεοτόκε, μὴ παύσῃ
Χριστὸν τὸν σὸν Υἱὸν
δυσωποῦσα διδόναι
σοῖς δούλοις ὑγίειαν
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος
τοῖς ἐκάστοτε
ἐν κατανύξει τιμῶσι
σὲ καὶ ῥσμασι
μελισταγέσι σὸν Τόκον
τὸ θεῖον δοξάζουσι.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σπουδαίως ἐπέδωκας

τῷ ἀθλοθέτῃ Χριστῷ
ὡς δῶρον πολύτιμον
ὄλην ἰκμάδα ψυχῆς
τῆς σῆς καὶ ἀπειλήφας
πνεῦμα θεοσοφίας,
Δανιὴλ θεοφόρε,
ὥσπερ τῆς προσφορᾶς σου
ἀντιμίσθιον θεῖον
καὶ πέφηνας πατέρων σεπτῶν
ἄρτι φῶς ἄδυτον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λιμὴν ἀκλυδώνιστε,
θεογεννητήτορ, πιστῶν
καὶ ὄρμε γαλήνιε
τῶν ποντουμένων δεινῶς
ἐν βίου τοῖς κλύδωσι
σοῦ τὴν γαλήνην, Μῆτερ
ἀγλαῆ τοῦ Ὑψίστου,
τὴν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
ἀπλουμένην ὁ θεῖος
ἀνεῦρε Δανιὴλ ἐξ αὐτοῦ
χρόνων νεότητος.

**Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.
Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.**

Τῆς διακρίσεως τὸ στηλογράφημα,
εὐχῆς καὶ νήψεως τὸ ἐνδιαίτημα
καὶ ἀκραιφνοῦς διαγωγῆς τὸν στῦλον τὸν φωτοφόρον,
Δανιὴλ, ὑμνήσωμεν τῶν ὁσίων τοῦ Ἄθωνος
βήμασιν ἐπόμενον ἐν ἐσχάτοις τοῖς ἔτεσιν
ἐκλάμπαντα ἐκθύμως βοῶντες· Χαῖρε, ἡσυχαστῶν λαμπρότης.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου,
ἀγνὴ Παρθένε Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὐρῶ ἔλεος ἐν τῇ ᾠρᾷ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

**Τὸ α´ Ἀντίφωνον τοῦ δ´ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.
Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.**

Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὴν ἀσκητικὴν τρίβον ἀμέμπτως διανύσας
καὶ ὀσφράδιον τῆς ἀρετῆς γενόμενος
τῶν ἀπ' αἰῶνος ὀσίων τῆς δήμοις συνηρίθμησαι
καὶ τῆς ἐν Χριστῷ μακαριότητος ἠξίωσαι,
Δανιήλ Ἀθωνίτα, ἰσάγγελε·
αὐτῆς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον πρεσβείαις σου
πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἡσυχαστὰ ἐνθεώτατε,
ὁ ἄκρα ὑπακοῆ καὶ ἀσκήσει
εἰς δυσαντίβλεπτα ὑψη ἀρθεῖς ὀσιότητος
καὶ πιστοῦς ποδηγετήσας πρὸς θέωσιν.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου....

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

" Δανιήλ, Κατουνακίων φωστῆρα, γεραίρω. X. "

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ

Δεδοξασμένε Ἀθωνίτα ὄσιε,
πνευματικὲ Δανιήλ,
ἤδη συγχορεύων
ταῖς Ἀγγέλων τάξεσι
τὸν νοῦν μου φωταγώγησον
φωτοφόροις εὐχαῖς σου,
ὅπως ὑμνήσω ὁ ἄθλιος
τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν σου.

Ἀπεριτρέπτω λογισμῷ ἐμάκρυνας,
πάτερ σοφέ, Δανιήλ,
σῆς πατρίδος Σμύρνης
καὶ Σταυρὸν ἀράμενος
Χριστοῦ ἐπ' ὤμων ἰθυνας
τοῦς τιμίους σου πόδας
πρὸς Ὅρος τὸ Ἀγιώνυμον,
ὁ ἡγοῦ λιμένα οὐράνιον.

Νεολαμπὲς τῆς ἀρετῆς ἀμάρυγμα
καὶ ἀκραίφνους, Δανιήλ,
ἀγωγῆς φωσφόρον
σέλας, ἐξανέτειλας

έν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσι
καὶ τῶν Κατουνακίων
συντόνοις μόχθοις σου ηὔγασας
ἔρημον πετρώδη καὶ ἄνικμον.

Θεοτοκίον

Ἰσχὺν Υἱοῦ σου τοῦ σεπτοῦ κατάπεμψον
πρεσβείαις τοῦ Δανιήλ,
ἀσκητοῦ τοῦ νέου,
Θεοτόκε Δέσποινα,
ἡμῖν τοῖς καταφεύγουσιν
έν δειναῖς τρικυμίαις
τῆ μητρικῆ παρρήσιᾳ σου
πρὸς τὸν πανευίλατον Κύριον.

Ῥδὴ γ´. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἥλιου καὶ Προδρόμου
ὡς ζηλητῆς ῥκησας
ἔρημον τῶν Κατουνακίων,
ἦνπερ ἐπόλισας,
θεοσιδὲς Δανιήλ,
καὶ καθηγίασας ὄμβροις
τῶν δακρύων, ὄσιε,
καὶ τῶν ἰδρώτων σου.

Λύσας ζόφωσιν, μάκαρ,
παθῶν αὐγαῖς πόνων σου
τῶν ἀσκητικῶν καὶ συντόνων
αἰγλην ἐνδέδυσαι
τῆς ἀπαθείας σαφῶς,
ὡσπερ ἱμάτιον θεῖον,
Δανιήλ φωτόμορφε
καὶ ἰλαρώτατε.

Καθαρότητι βίου
εἰς ἀρετῆς μέγιστον
ἦρθης, Δανιήλ πάτερ, ὕψος
καὶ τὸ τρισήλιον
ὄντως δεξάμενος φῶς
φλογίνη στήλη ἐδείχθης
νήψεως καὶ χάριτος
τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον

Ἄνωδύνως τεκοῦσα
τὸν Πλαστουργόν, Δέσποινα,

καὶ ζωῆς ἡμῶν κυβερνήτην,
θεοχαρίτωτε,
λύσον ὀδύνην ψυχῆς
σῶν οἰκετῶν τῶν δυστήνων
καὶ χαρᾶς τῆς κρείττονος
νοῦν ἡμῶν ἔμπλησον.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

θεῖον κόσμημα Κατουνακίων,
νέον σέμνωμα πνευματοφόρων
καὶ σεπτῶν Ἀθωνιτῶν, σὲ γεραίρομεν,
ἡσυχαστὰ Δανιήλ, ἐνθεώτατε,
τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νήψεως πρόβoλε,
πόθῳ κράζοντες· Χριστὸν τὸν θεὸν ἰλέωσαι
ἡμῖν τοῖς μεγαλύνουσι σὴν ἄσκησιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φύλαξ ἄγρυπνε Ἀγίου Ὄρους,
περιτείχισμα ἐνασκουμένων
καὶ κραταίωμα πιστῶν ὁμηγύρεως,
θεοχαρίτωτε Μῆτερ τοῦ Κτίσαντος,
εὐλογημένη, ὑπέραγνε Δέσποινα,
καθικέτευε Χριστὸν καταπέμψαι ἅπασιν
τὸ ἄμετρον Αὐτοῦ καὶ θεῖον ἔλεος.

Ὡδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν
ἵνα Χριστοῦ ὠραιότητος
ἐν ἐσόπτρῳ
θεωρῆς τὴν ἔκβασιν
δι' ἡσυχίας καὶ προσευχῆς
ἐν τοῦ Ἄθω ἐρημίαις ᾤκησας
καὶ ἀειρῶντοιοῖς δάκρυσιν
ἀληθῶς ἐθεώθης,
Δανιήλ, καὶ συντόνοις ἀσκήσεσιν.

Ὁ ἀγαπῶν
ὑπὲρ τοῦς πάντας τὸν Κύριον,
Φιλοκαλίας
ἀναγνώστα ἐνθεε,
θεοφορούμενε Δανιήλ,
πολυτέκνων γεννητόρων ἔκθρεμμα
καὶ ὑψηλὸν ἀνάστημα
τοῦ Ἀγίου τοῦ Ὄρους,
τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας ἐπάτησας.

Ὑδωρ ζωῆς
ἐν Σμύρνη, πάτερ, γευσάμενος
ἐκ τῆς κρήνης
ἐξομολογήσεως
ἐπλήσθης χάριτος, Δανιήλ,
καὶ ἐκκόπτων ἰδίων σου θέλημα
προσηλθες εἰς τὸν Ἄθωνα,
ἐνθα τῆς μετανοίας
ποταμοὺς σωτηρίους ἐξέβλυσας.

Θεοτοκίον

Νύκτα παθῶν
αὐγαῖς λιτῶν σου ἀπέλασον,
Θεοτόκε,
τῶν καταφευγόντων σοι
καὶ ἡμᾶρ πάμφωτον ἀρετῆς,
εὐλογημένη Μαριάμ, ἀνάτειλον
τοῖς πόθῳ μακαρίζουσι
σὲ εἰς πάντας αἰῶνας,
Δανιήλ τοῦ ὁσίου ἐντεύξεσι.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀρσενίου ὁσίου,
Δανιήλ, ἐν Πάρῳ λαμπρῶς τοῦ ἀσκήσαντος
πρὸ ἀποταγῆς σου
τῶν τοῦ κόσμου ἠδέων ἀπείληφας
θείαν εὐλογίαν,
ἵνα ἀζύγων προσχωρήσης
τῶν ἐν Ἄθῳ βιούντων συστήμασι.

Κάλλει τῆς παρθενίας,
Δανιήλ, ὁσίων σεπτῶν ἀκροθίνιον,
ῶν κεκοσμημένος
εἰς μονὴν θείου Παντελεήμονος
Ἄθωνος προσήλθες
καὶ διηκόνησας προθύμως
Σάββα τῷ μοναχῷ τῷ θεόφρονι.

Τερώτατε πάτερ,
τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων σταυρὸν ἀράμενος,
Δανιήλ, διήλθες
τὸν σὸν βίον δεινῶς κακουχούμενος
καὶ ἀνῆλθες χαίρων
εἰς θείας δόξης τὰς ἐπάλλξεις
τῶν Ἀγγέλων γενόμενος σύναυλος.

Θεοτοκίον

Ὡς μητέρα γλυκεῖαν
τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος,
Κεχαριτωμένη,
εἰς αἰῶνας αἰώνων ὑμνοῦμέν σε
καὶ παρακαλοῦμεν·
μὴ διαλίπῃς δυσωποῦσα
τὸν Υἱόν σου ὑπὲρ τῶν προσφύγων σου.

Ὡδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Νεόφωτον ἄστρον ὄρους Ἄθωνος,
Δανιήλ, Βατοπεδίου ἀζύγους
ὑπακοῆς σου ἐφώτισας τρόπους
καὶ περιίπτασθαι πάντας κατέπιθες
εἰς σφαίρας θείας οὐρανῶν
ἐλαυνούσας γεῶδη σκοτόμαιναν.

Φῶς πέφηνας κοσμικοῖς, ὡς ἔγραψεν,
Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, πάτερ,
τοῖς καταφεύγουσι σαῖς νουθεσίαις
ταῖς φωτοβόλοις, φωστὴρ ἰλαρώτατε
ἐρήμου, μάκαρ Δανιήλ,
εὐσεβῶν ποδηγὲ πρὸς τελείωσιν.

Ὡς Ἄγγελος τῷ Χριστῷ ἐδούλευσας,
Δανιήλ, ἐν τῇ ἀνίκμῳ ἐρήμῳ
Κατουνακίων καὶ πάσας χορείας
τῶν ἀσκουμένων κατέπληξας πόνοις σου
τῆς θεαρέστου ἀγωγῆς
καὶ βιώσεως ὄντως θεόφρονος.

Θεοτοκίον

Σέ, Δέσποινα, προστασίαν ἄγρυπνον
καὶ γλυκεῖαν κεκτημένοι ἐλπίδα
ἐν τοῖς δεινοῖς καταφεύγομεν πίστει
τῇ ταχινῇ ἀρωγῇ σου, Μητρόθεε,
ὡς εἰς λιμένα ἀσφαλῆ
καὶ τοῦ βίου λυτρούμεθα κλύδωνος.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ἀθωνιτῶν ὀσίων πάντων τὸν ἐπόμενον
τῇ ἀρετῇ καὶ διακρίσει ἐπαινέσωμεν
τὸν ἐκλάμπαντα συνέσει καὶ ἐγκρατείᾳ,
ὁδηγὸν εὐσεβοφρόνων ἀπλανέστατον
τὸν γενόμενον τὰ πάντα πᾶσι κράζοντες·
χριστοφίλητε Δανιήλ, χαῖρε, ὅσιε.

Ο Οἶκος

Ἄρρευστα τὰ ἐν πόλῳ,
Δανιήλ, παιδιόθεν
ἐπόθησας σοφῶς ἐν τῷ βίῳ·
ὄθεν πάντα ῥευστὰ παριδῶν
ἐν Κατουνακίοις τὸν σὸν νοῦν ἔτεινας
πρὸς Κύριον καὶ ἡγείρας
χοροῦς τῶν ἀσκητῶν βοᾶν σοι·

Χαῖρε, τοῦ Ἄθωνος μαργαρίτης·
χαῖρε, συνέσεως ὑποφήτης.

Χαῖρε, ἀηδῶν ἐγκρατείας γλυκύφθογγε·
χαῖρε, νοερῶν στρατευμάτων ὁμόσκηνε.

Χαῖρε, Σμύρνης γόνε τίμιε, ὁ ἀσκήσει θεωθεῖς·
χαῖρε, κρήνης πόμα ἡδιστον δροσοβόλου, θεϊκῆς.

Χαῖρε, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ ἀσκουμένων λαμπρότης·
χαῖρε, σεπτῶν πατέρων τῆς ἐρήμου φαιδρότης.

Χαῖρε, ἀγνείας φάρος ἀείφωτος·
χαῖρε, ξενίας πύργος χρυσότευκτος.

Χαῖρε, σεπτοῦ Νεκταρίου ὁ φίλος·
χαῖρε, χοροῦ ἀσκουμένων ὁ λύχνος·

Δανιήλ, χαῖρε, ὅσιε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας. Εἶτα λέγομεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
Δανιήλ, τοῦ ἀρτίως τὴν ἔρημον τῶν Κατουνακίων τοῦ Ἄθωνος
πολίσαντος.

Στίχοι

Χριστόν, Ὃν ὑμνησας ἐν Ἄθῳ ἀσκήσει
χείλεσι νῦν ὑμνεῖς, Δανιήλ, ἐν πόλῳ.

Συναξάριον

Ἡ ἱερὰ ἀπαρχὴ τῆς μοναστικῆς τῶν Δανιηλαίων ἀδελφότητος
ἐν Κατουνακίοις τοῦ Ἄθωνος, ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Δανιήλ,
ἀρτίως ἐξέλαμψεν ἀκτιῖσιν ἀσκητικῆς ἀγωγῆς καὶ πάντα
χριστιάνυμον λαὸν κατεφώτισεν ἀπλανεῖ αὐτοῦ ποδηγεσίᾳ καὶ

σοφαῖς νουθεσίαις. Ἐλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ Σμύρνης, καὶ δὴ ἐκ πολυτέκνου οἰκογενείας, παιδιόθεν ἐπόθησε Χριστῷ εὐαρεστηῆσαι καὶ Αὐτῷ τὸν βίον ἀφιερῶσαι. Παροτρυνθεὶς πρὸς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ ὁσίου τῆς Πάρου Ἀρσενίου ἔλαβε τὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ εἰς Ἀθῶνα ἀφίκετο. Ἀσκηθεὶς τῆ ὑπακοῆ καὶ ταπεινώσει ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ Βατοπεδίου τὴν ἔρημον ὤκησε τῶν Κατουνακίων, ὡς στρουθίον φιλέρημον. Ἐν αὐτῇ ἰσαγγέλωσ ἐπολιτεύσατο καὶ διὰ τῶν γραπτῶν αὐτοῦ νουθεσιῶν ἴθυνε πρὸς θέωσιν πλῆθος εὐσεβοφρόνων καὶ μοναζουσῶν τοῦ Κεχροβουνίου τῆς Τήνου καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος Αἰγίνης. Συνεδέθη φιλία ἀδιαρρήκτῳ μετὰ τοῦ ὁσίου Νεκταρίου καὶ πολὺ ἀνέπαυσε τὸν ἕτερον τῶν ἁγίων τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Ἀλέξανδρον Μωραϊτίδην. Διακριθεὶς τῆ ἀδιαλείπτῳ εὐχῇ καὶ ξενίᾳ πρὸς πάντας τὸ ζῆν ἐξεμέτρησε καὶ Ἀγγέλων δήμοις συνηριθμήθη. Ἐν τῇ τῶν Ἁγίων Ἀθωνιτῶν Πατέρων Καλύβῃ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης Συναγωγῆς, τῆς μὴ εἰσέτι ἐπιλανθανομένης τῆς φιλοξενίας, ὡς ὁ αὐτῆς Γέρων καὶ ἰδρυτής, καὶ διακρινομένης διὰ τὴν μουσικὴν παιδείαν καὶ καλλιφωνίαν τῶν αὐτῆς μελῶν, τεθησαυρισμένα εἰσὶ τὰ τίμια αὐτοῦ καὶ χαριτόβρυτα λείψανα. Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Τόπον ἐπέλεξας σῶν πόνων,
Δανιήλ, οὗ ἀποπνέουσιν οἱ λίθοι,
ὥσπερ ὁ εὐλαβῆς
Μωραϊτίδης, γράφει,
ἀρρήτως ἀγιότητα
ἐξ ἀγῶνων νυχθημέρων.

Ἥσυχνας θεία ἀγωγῆ σου,
Δανιήλ πνευματοφόρε, τὸν Βελίαρ
καὶ μελέτη γραφῶν,
εὐχῆ, γονυκλισία
καὶ κατατήξει σώματος
εὐηρέστησας Κυρίῳ.

Ῥαίνομεν ἅπαντες ἁσμάτων
μύρα, πάτερ Δανιήλ, τοὺς σους καμάτους
καὶ τὴν κάραν τὴν σὴν
τὴν μυροβόλον πόθῳ
ἐν τῇ σεπτῇ Καλύβῃ σου
ἀσπαζόμεθα, παμμάκαρ.

Θεοτοκίον

Ἄνωθεν σκέπε, Θεοτόκε,
Δανιήλ τοῦ Θεοφόρου ἱκεσίαις
ἀσκουμένων πληθῦν
τοῦ Ὁρους τοῦ Ἁγίου
καὶ εὐσεβῶν ὀμήγουριν
μεγαλύνουσάν σε, Μῆτερ.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιω.

Γέρας πάντιμον Ὁρους τοῦ Ἁγίου,
Δανιήλ, ἐξ αὐτοῦ
πανσόφως οὐκ ἐξήλθες
ὡς ὑπεσχέθης ἐν κουρᾷ σου,, ὅσιε,
τῷ Σωτήρι πάντων,
Ὁν ψυχῆς σου ὅλης
ἐφέσει κατεφίλεις.

Ἐξεχύθη τοῦ Πνεύματος ἡ χάρις
ἡ οἰκοῦσα ἐν σοὶ
εἰς ἅπασαν τὴν κτίσιν·
σὺ γὰρ ἐπήγασας ὕδωρ σωτήριον
τῷ γραπτῷ σου λόγῳ
ταῖς ἐνασκουμέναις
ἐν τῷ Κεχροβουνίῳ.

Ῥοῦν ἐξήρανας ῥύπου βορβορώδους
ἐπομβρία σεπτῆ
ἐπιστολῶν σου θείων
τὸν τὰς καρδίας πάντων κατακλύζοντα,
Δανιήλ, τῶν πίστει
σὴν ἐπιζητούντων
ἐν βίῳ προστασίαν.

Θεοτοκίον

Ἁγιάσματος οἶκος, Θεοτόκε,
τὰς καρδίας ἡμῶν
τῶν ἐναγῶν σου δούλων
τῶν πρεσβειῶν σου ὑσώπῳ ἐκκάθαρον,
Κεχαριτωμένη,
καὶ ἀύλου πλησον
αὐτὰς Υἱοῦ σου φέγγους.

ᾠδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰθύνας σου τὸν βίον ἀπὸ παιδός,
Δανιήλ, τὴν σὴν σάρκα ἐνέκρωσας
καὶ τὸν σὸν νοῦν
πρὸς Θεὸν ἀνέτεινας ἀκλινῶς·

διόπερ τὸν μισόκαλον
ἤσχυνας εἰς τέλος θεία ῥοπή
καὶ τῆς φωτοφανείας
Ἀγγέλων τῶν κυκλούντων
τὸν τῆς δόξης Παντάνακτα ἔτυχες.

Ῥημάτων σου σοφία, ὦ Δανιήλ,
ὁ θεόφρον ἠγάσθη Νεκτάριος
κανονισμὸν
ὁ σοὶ παραγγείλας αὐτοῦ μονῆς
τῆς ἐν Αἰγίνῃ, ὅσιε,
γνοῦς ἐν ταπεινώσει ἀσκητικῆς
σῆς βιοτιῆς τὸν πλοῦτον
καὶ ἀρετῆς σου βάθος,
διακρίσεως, πάτερ, ἀρχέτυπον.

Ὡς θεῖον κατευθύντορα τῶν ψυχῶν
καὶ σοφὸν ὁδηγὸν λογιζόμενος
ὁ πολιοῦς
Δανιήλ, Φιλόθεος, τῆς μονῆς
τῆς Λογγοβάρδας πρόεδρος,
σαῖς πανσόφοις ἔσπευδε συμβουλαῖς
καὶ φιλοθέῳ γνώμῃ,
ὁ πλάνην διακρίνειν
εἰληφὼς χάριν ἀφθονὸν ἄνωθεν.

Θεοτοκίον

Χαρίτων σε ἀστείρευτον ποταμὸν
καὶ κρουνὸν δωρεῶν πολυχεύμονα,
Μῆτερ Θεοῦ,
πάντες ἐπιστάμεθα οἱ πιστοὶ
ἐκ τούτου ἀρρύσιμοι
ὔδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν
ἀγήρω τὴν ἐν πόλῳ,
ἀγνή Παρθενομητορ,
καὶ χαρὰν ὄντως διαιωνίζουσαν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀθωνιτῶν ὀμήγυρις
πατέρων, ὑποδέξασθε
ἐν τοῖς σκηνώμασι δόξης
τὸν Δανιήλ ὀλοθύμως
ὑμᾶς τιμῶντα ὄσιον,
ἠσυχαστὴν καὶ νήψεως
τὸν ἐραστὴν ἀσκήσαντα
καθάπερ Ἄγγελος ἄρτι
φωτολαμπῆς καὶ φωσφόρος.

Θεοτοκίον

Θεοκυῆτορ Ἄνασσα,
Παμβασιλέως μέλαθρον
Χριστοῦ λαμπρόν, τοὺς σοὺς δούλους
τῆς Βασιλείας τῆς ἄνω
ἀξίωσον τοὺς ἄσμασι
τερπνοῖς σε μακαρίζοντας
καὶ ἀκλινῶς δοξάζοντας
τὸν σὸν πανίερον Τόκον,
δεδοξασμένη Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ, τοῦ παραδόξου θαύματος !

Πάτερ Δανιήλ, ἀσκήσεως
θεοτερποῦς ἐραστής,
ἡσυχίας καὶ νήψεως
ζηλωτῆς καὶ ἄριστος
ποδηγέτης πρὸς θέωσιν
ψυχῶν ὑπάρχων
ἀρτίως ἐλαμψας
ἐν ἐρημίᾳ
τοῦ ὄρους Ἄθωνος
καὶ κατεφώτισας
ἀρετῶν σου λάμψεσι καὶ ἀστραπαῖς
τῶν σεπτῶν ἀγώνων σου
χορὸν χριστῶνυμον.

Πάτερ Δανιήλ, φιλέρημον
στρουθίον ὡσπερ, σεπτὴν
καλιὰν τῶν καμάτων σου
ἐν ἐρήμῳ ἐπηξας
τῆς ἐνθέου ἀσκήσεως
καὶ τῷ Κυρίῳ
ἄδων ἐκάστοτε
σὺν συνοδίᾳ
τῇ τῇ μελίρρυτα
ἄσματα ἤνωσας
γῆν τε καὶ οὐράνια
καὶ ἀσκητῶν
τὴν πληθὺν κατηύφρανας
σοῖς προτερήμασι.

Πάτερ Δανιήλ, τῷ ἔρωτι
τοῦ Ζωοδότου τρωθεῖς

Τησοῦ ἐκ νεότητος
Σμύρνην ἐγκατέλιπες
γανυμένην σπαργάνοις σου
καὶ εἰς τὸ ὄρος
τὸ Ἁγιώνυμον
ἔδραμες χαίρων,
καθάπερ ἔλαφος,
ἄρτι, θεσπέσιε,
ἐπὶ τὰς τοῦ ὕδατος
πηγὰς ποθῶν
ὑδωρ τὸ ζωήρρυτον
ἀντλήσαι, ὄσιε.

Πάτερ Δανιήλ, Καλύβην σου
Πατέρων Ἀθωνιτῶν
εὐπρεπέστατον μέλαθρον
προσευχῆς ἀνέδιξας
καὶ ξενίας πρὸς ἅπαντας·
ὄθεν ἐν πόλῳ
ξενίας κρείττονος
τυχῶν πρεσβεύεις
τῷ Παντοκράτορι
δοῦναι ὑγίειαν
ἄμφω τοῖς τιμῶσί σου
πανευλαβῶς
τὰ πρὸς ὀλοκλήρωσιν
σεπτὰ παλαίσματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἄειρρύτων σου δακρύων καὶ ἰδρώτων τοῖς χεύμασι
τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς σου κατελάμπρυνας
καὶ σαπφείροις ἀρετῶν ἀσκητικῶν αὐτὴν κατεκόσμησας,
Δανιήλ, διακρίσεως ἔσοπτρον·
ὡς κρήνη γὰρ ζωήρρυτος ἐν Κατουνακίοις ψυχὰς ἀνέψυξας
νάμασι νουθεσιῶν σου καὶ διαυγοῦς πολιτείας σου·
διὸ νῦν κληρονόμος γενόμενος τῆς ἄνω Βασιλείας
Κυρίῳ πρεσβεύεις ἀναψῦξαι τοὺς φλεγομένους τῇ ἁμαρτίᾳ
καὶ ἀγιάσαι τοὺς εὐφημοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

ΕΝ Τῃ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἡ
γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος πρὸς Γαλάτας (Κεφ. ε' 22 - στ' 2).
Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. ιγ' 10 - 17)

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις, διακρίσεως ὁ κανών,
Δανιήλ, πατέρων
ἐγκαλλώπισμα νεαυγῶν,
χαίροις, μονοτρόπων
ἀλείπτῃς καὶ ἰθύντων,
θεόφρον Ἀθωνῖτα,
πρὸς βίον κρείττονα.

Δίστιχον

Δανιήλ πρὸς θέωσιν ἤσεν καμάτους
τοῦ ἡσυχίαν φιλοῦντος Χαραλάμπης.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κ Α Ι Δ Ο Ξ Α

Τ Ω Μ Ο Ν Ω Α Λ Η Θ Ι Ν Ω

Θ Ε Ω Η Μ Ω Ν

